

drejka. — Oc 25 letnici bosenske zasedbe je gospod pl. Andrejka, c in kr. ritmojster cesarske straže na Dunaju, napisal lepo knjigo, ki bo drag spomin onim, ki so se l. 1878. udeleževali bojov na našem slovanskem jugu, a zelo zanimiva in poučna vsem bralcem. Knjiga je okrašena z mnogimi, večinoma izvornimi podobami, risbami itd., ki bodo gotovo vzbudile splošno zanimanje. Letos izide prvi del, drugi prihodnje leto!

4. »Lisica Zvitorepka.« Učitelj Josip Brinar je zbral zivalske pravilice o lisicizvitorepki v celotno knjigo, ki je namenjena v prvi vrsti odrastli mladini, a bode udejala tudi drugim bralcem.

5. »Bodi svoje sreče kovač«, je naslov knjigi župnika Jurija Trunk-a, ki je zbral obilico naukov prav za vsakdanje življenje, učeč kako najdemo pot do časne sreče.

6. Koledar za l. 1905. bode po možnosti zopet raznovrsten in zanimiv.

To je torej letošnji naš književni dar. Knjige bodo gotovo zadovoljile vsakogar in zato iskreno vabimo, da se čim največ udov vpiše v družbo.

Nabiralne pole z denarjem naj se odboru dopošljejo do dne 5. marca. Mnogo truda, sitnostij in nepotrebnih stroškov povzročajo nam tisti, ki nam ne dopošljejo ob pravem času udnine!

Posamezne ude in take kraje, ki nimajo 15 udov, pa prijazno opozorjamo, da morajo po družbenih pravilih letnici (2 kroni) dodati še 40 vinarjev za upravne stroške, namreč za zavoj, spremnico s kolekom, delo itd. Seveda morajo potem poštnino, ki znaša veliko več, še sami plačati.

Mili Bog naj blagoslovi naše delo in geslo za Mohorjevo družbo budi: »Ne nazaj in navzdol, marveč vselej naprej in navzgor!«

V Celovcu, dne 26. prosinca 1904.

O d b o r.

Čebelarjem v pojasnilo!

Preteklo poletje je krožil po Slov. Štajerskem neki čebelarški potovalni učitelj iz Zgornjega Štajerskega po imenu Oto Riedl. Ta mož si prizadeva na vse mogoče načine pridobiti čebelarje na svojo stran ter na Slovenskem Štajerskem ustanavljati nemške podružnice. Pri tem obeta Riedl vse mogoče

pustiti Sv. Marka, prosil k Sv. Lovrencu, kjer je želel ostati do smrti med svojimi nepozabnimi Lovrenčani. Le škofova želja je tedaj pridržala gospoda pri Sv. Marku. Za časa birmovanja je bil tisto dobo gosp. Slekovec imenovan kn. šk. duh. svetovalcem.

Prihodnje birmovanje meseca julija 1903 je bilo zadnje veselje g. Slekoveca, ki je zdaj že tako bolehal, da se je le težko držal po koncu. Mil. nadpastir so dali tedaj g. Slekovcu naslov konzist. svetovalca ter ga poklicali v svojo rezidenco v Maribor kot arhivarja in predsednika novega slovenskega zgodovinskega društva. Pa g. Slekovec Maribora ni videl. Od 15. avg. ni več maševal, ker se ni mogel vzdržati pol ure na nogah. Resno se je pripravljal na smrt, uredil vse ter se po nasvetu zdravnika podal slednjič v Ljubljano v Leonišče. Prijatelji njegovi bolj nego gospod sam so upali, da najde pri slavem ljubljanskem zdravniku pomoči. Ko je gospod sprevidel, da ni več pomoči, je močno zahrepenel priti zopet na dom. A Bog je odločil drugače.

Na tuji postelji, v tujem kraju in med tujimi ljudmi je pričakoval gospod svoje smrti. Ljubljanska duhovščina je z veliko ljubeznijo in spoštovanjem skušala olajšati gorje bolnemu sobratu. Obiskovali so mnogi duhovniki gospoda, kar jih je zelo tolažilo. V največje veselje pa jim je bilo, da so prišli celo mil. ljubljanski škof Bonaventura k bolniški postelji. Dva in pol meseca je trajalo, da se je Bog usmilil svojega trpečega služabnika. —

ugodnosti: da udje dobijo marsikaj po znani ceni od centrale, da smejo vporabljati knjižnico (seveda nemško), da pride potovalni učitelj podučevati itd. itd. In kaj še več: celo »Slov. Čebelarja« so nam obljubili kot društveno glasilo! Poglejmo si zdaj nemško ponudbo! Kaj nam na ta način Nemci morejo v resnici dobrega storiti? Edino to, da nam dajo slovenski list »Čebelarja«. Vse drugo za nas nima nobenega pomena, kajti kdor je nemščine zmožen, ta si tudi v čebelarstvem oziru ve in more sam pomagati ter tudi sam kot posameznik k nemškemu društvu pristopiti, priprost kmečki človek pa ne more vseh teh obljubljenih dobrot nič izkoristiti.

Podpisani odbor opozarja torej vse vnete in vrle štajerske čebelarje, naj se ne dajo motiti in vloviti, kajti prave nazore Nemcev bode te iz naslednjega takoj spoznali. Ko je bil Riedl v Ptuj, vprašal ga je nekdo: »Saj nam vi ne morete v čebeloreji nič pomagati, ker ljudstvo ne razume nemški; čemu tedaj tukaj nemške podružnice?« Ta je odgovoril na to: »Pustimo mi kmeta pri njegovem starem panju, on itak ni sposoben za boljše čebelarstvo; mi le glejmo, da si inteligenco pridobimo.« »Tako tedaj«, odvrne domačin, »zdaj ste nehote razkrili svoje nazore in nakane. To je ravno napačno, s čemur se mi nikakor ne moremo strinjati. Ravno prosti kmečki človek je v prvi vrsti potreben poduka in pomoči, inteligenca si zamore prej sama pomagati, nego neveden kmet. Razun tega se še pa inteligenca dobro razume v slovenskem, ne pa tudi prosto ljudstvo v nemškem jeziku. Torej bi bilo bolj pošteno, ozirati se ravno tako in še bolj na kmetski stan, kajti po mojem mnenju se kmetski stan, ki tvori večino prebivalstva, nikakor ne sme prezirati; saj tudi kmet plača davek. S tem pa se gotovo ne misli inteligenca zapostavljati, kajti ravno vrla naša inteligenca služi ljudstvu povsod v spodbudo, posnemo in poduk; hoče se le povdarjati, da je prosti kmet tem potrebnejši poduka. — Da pa je naš kmet dandanes že dovolj razumen za uspešno in umno čebelorejo, lahko se prepričate sami, če si ogledate lepo število vzornih in krasnih čebelnjakov, ki stojijo po Slov. Štajerskem!«

Oglejmo si stvar dalje! Ravno kar se pogajajo Nemci s »Slov. čebelarškim društvom« v Ljubljani, naj bi jim poslednje prepustilo list »Slovenski čebelar«, izvod za znižano ceno po K 1:20; vsak ad podružnice bi pa moral plačati udnine 2 K. Ali si ne moremo

tedaj »Slov. čebelarja« sami naročiti, ali potrebujemo k temu nemške pomoči? Ali morajo Nemci s sadom našega truda trgovati in si korist delati? Ne! — Ali si moremo misliti, da Nemci res iz gole dobrosrčnosti in blagodušnosti pridejo k nam podružnic snovat, dobrot deliti, da bi nam več dali, nego oni od nas prejeli?

Na vse to nam dovolj jasno odgovarja deželni in državni zbor! Dasi Riedl povsod okoli pridiguje: »Saj čebeloreja nima z nemščino in slovensščino nič opraviti, v gospodarskem oziru moramo vsi vkup držati!« Je že prav; pa deželni in državni zbor bi naj bil še bolj nepristranski; zakaj pa tam »vkup ne držimo«, kjer bi Slovenci imeli kaj dobiti?

Potemtakem, mislim, mi bo vsak pošten Slovenec pritrtil, da bi bilo dovolj nespametno, ako bi mi svoj denar Nemcem dajali, da bi nam ga potem oni delili, kakor bi jim dopadalo!

To torej, kar nam Nemci obetajo, lahko dosežemo in hočemo doseči sami ter hočemo biti svojega denarja sami gospodarji. Za Sloven. Štajer se bode ustanovilo samostalno čebelarško društvo, ki bo gotovo dobilo list »Slov. čebelar« za tisto ceno, kakor Nemci, na kar imamo iz Ljubljane že obljubo; nadeja se bo pa še o tem govorilo ob občnem zboru v Ljubljani dne 17. februarja t. l. Kot samostalno društvo imamo pa potem tudi pravico do deželne in državne podpore, kakoršne dobivajo nemška društva; le naši vrli poslanci da jo izposlušajo.

Takoj v prvi pomladi začne čebelarško društvo za Slovenski Štajer svoje poslovanje in po vsem slovenskem delu naše kronovine se bodo ustanavljale podružnice. Na delo torej, vrli in zavedni čebelarji, da bode naše društvo imelo dober vspeh ter da bo vstrajno in plodovito delovalo za procvit narodnega gospodarstva!

Pripravljalni odbor »Slovenskega in čebelarškega društva za Spodnje Štajersko.

Politični ogled.

Naša notranja državna politika se vedno suče okoli češkega vprašanja. Vlada bi rada pomirila Čehe, pa samo z besedami in ne z dejanji. Sedanja vlada je izrazito nemška, zato pa noče dati slovanskim na-

Strašne so bile bolečine ubogega bolnika zadnje štiri tedne.

Popolnem pripravljani za pot v večnost, naročevali so gospod še to in ono ter poslali prijateljem v domovino poslednje pozdrave.

Samtretjerednik veliko število let, je g. Slekovec v rokah očeta frančiškana, nad vse milega mu Lovrenčana P. Salezija Vočdoška izdihnil svojo blago dušo. Umiral je mirno ter bil do zadnjega pri zavesti. Kakor pojema luč, kateri primanjkuje olja, tako je umrl. Izpil je kelih trpljenja dušnega in telesnega do dna; gotovo je duša vzornega duhovnika bila sprejeta kakor očiščeno zlato v zakladnico Srca Jezusovega v rajskih višinah.

Kakor je gospod sam naročil, tako je tudi bil pokopan tam, kjer je umrl, v beli Ljubljani. Ni se dal prepeljati v svojo domačo župnijo, ker nikoli, tudi v smrti ni ljubil zunanega bleska in nečimerne prazne posvetnosti. Tudi ni hotel prikrajšati glavnega dediča — to je po oporoki domača farna cerkev pri Sv. Marku, ni je hotel prikrajšati za ono veliko svoto, koja zahteva železnica za prevažanje pokojnikov. Kakor v življenju, tako je tudi v smrti ostal g. Slekovec zvest in blag dobrotnik svoje neveste župnije Sv. Marka. Ni imel sicer nikoli navade, hvaliti svojih ljudi, a pokazal je djanski, kako so mu pri srcu. Saj še za zdravih dni nikdo ni mogel bolj užaliti g. Slekoveca, nego če je povedal kako hudo črez Markovčane, katere je gospod sam v vseh vrlinah in slabostih poznal najbolje.

Z gospodom Slekovcem je tudi šolska mladina zgubila velikega dobrotnika. Imel je navado plačati vsako leto prvocbhajancem zemlje ali rogece, podaril sleherno leto po 10 K za ročna dela in malenkosti revnim otrokom. Iz Trsta je obsnoval cel zabojček školjk in morskih živalic za pouk ter dal 40 K za fizikalne priprave, potrebne v najvišjem razredu. Še pred smrtjo je daroval celo nov paviljonček najnovejšega sistema za čebelice; stal ga je 60 K. O vsem tem delovanju č. g. Slekoveca je vedel le malokdo, ker je gospod naročal: »Nič praviti!« Zato pa bodi tu zapisano, naj ne gre tudi z gospodom v grob.

In ta grob je pri Sv. Krištofu v središču Slovenije, v Ljubljani. Veličasten je bil pogreb, katerega je vodil Središčan g. stolni prošt iz Maribora L. Herg v spremstvu mnogih č. gg. duhovnikov. Iz lavantinske škofije je prihitelo osem odličnih duhovnov, tudi Sv. Marko je poslal sedem zastopnikov in lep venec položil kot zadnji pozdrav na krsto prerano umrlega gospoda. Njih spomin pa bode živel v srcu vseh, ki so ga čislali in ljubili kot vzornega duhovna, velikega učenjaka, zvestega prijatelja. Naj se spočije njih blago srce tam:

„Kjer pozemeljsko oko se rosilo več ne bo, tam, kjer bomo gledali, čuda božje milosti.“

rodod v državi njih pravic. Vendar so še Čehi na boljšem kot mi Slovenci, za njih se vsaj kdo zmeni. Neodločnost naše državno-zborske politike je kriva, da nas nihče niti ne vpraša, kaj hočemo in česa nočemo.

Spomenik ruskemu carju. V Sofiji, glavnem mestu bolgarskem, se odkrije dne 12. septemb. t. l. spomenik ruskemu cesarju Aleksandru II, ki je osvobodil Bolgare izpod turškega jarma. Teh slavnosti se bode udeležilo kakih 200 ruskih generalov, med njimi sin carja Aleksandra II. veliki knez Vladimir.

Nemiri na Balkanu. Čeprav Makedonci sedaj mirujejo, vendar še je vedno slišati o turških grozovitostih v Makedoniji. Turški uradniki samolastno izsiljujejo denar od makedonskih posestnikov ter jih trpinčijo in mečejo v ječe, ako se jim ne udajo na prvi mah. Vendar Turki zatirajo celemu svetu, da niso nič krivi na nemirih v Makedoniji! Stara turška pesem!

Nova vojska? Položaj v vzhodni Aziji je vedno isti. Rusija in Japonska si pošiljate semintje izjave ter odgovore na te izjave. Pogajata se pač ter hočeta mirnim potom poravnati nastali razpor.

Ustaja v nemški Afriki. Kamor pride Nemeč, je nesreča. Nemci se sicer hvalijo z veliko omiko, a svojo omiko rabijo le v siabe namene, da zatirajo krutim načinom druge narode. Zato so sovraženi povsod, kjer se pokažejo. V Samaralandu v južni Afriki, ki je posest Nemčije, nastala je ustaja proti nemškemu gospodarjem, ker so ti grozovito in krivično nastopali proti domačinom, takozvanim Hererom. Med ustaši in med nemškim vojaštvom je prišlo že do več bojov, pri katerih so podlegli Nemci. Ustaši oblegajo razne nemške naselbine in požigajo vse, kar jim pride pod roke.

Dopisi.

Iz Podsrede. (Grobní spomíní.)
»Blagor mu, ki se spočije...«, da bi te več ne slišal, nagrobniča pretresljiva! To skromno željo zaželel sem, ko sem proti koncu svojih gimnazijskih študij stal ob robu svojega rojaka-osmošolca. Petje ljubim, še rajje je poslušam, a ta pesem me preveč ranja.

Nisem bil uslišán. Pol leta po dovršenih bogoslovnih študijah, 23. pros. t. l. je zopet zaorila ona stara, a vedno nova »Blagor mu...« tokrat, o prežal, pred hišo matere Ane Skerbec v Podsredi.

Kdaj se bočeva spet videla midva, kdaj pa midva, kdaj in kje se nas pa snide vseh trinajst? Tako smo se povpraševali vsak dan, ko je tekalo zadnje šolsko leto proti koncu. Da se kmalu snidemo vsi brez izjeme, bila nam je sveta stvar. Dali smo se fotografirati, da se ohranimo v trajnem spominu. Ko smo ogledovali slike, pripomnil je en tovariš: »Kdo bo nam prvi umrl.« Spogledali smo se in obmolknili... Nekaj dnij za tem bilo je sveto mašniško posvečevanje. Kdo bi mogel ta dan zamisliti misel, da bo le posvečen, posvečen, da nikdar ne mašuje? Še isti dan razšli smo se zdravi in veseli. Polni solnčnih nad, polni nebeškojasnih idealov hiteli smo vsak na svoj dom, kjer so nas že nestrpnó čakali. Nekaj tovarišev je šlo kmalu na svoje prvo pastirsko mesto, drugi so se pa z urnimi koraki pripravljali na primicijo.

Primicija, sladka, krilata beseda! V morje veselja zablava pri tem glasu marsikatero srce. V morju veselja plavala so srca v Skerbecévi hiši. Pa kar hipno izpuhtelo je to morje veselja, še kapljica ga ni ostala, in jelo se je polniti s solzami. Moj Bog, koliko zlih potov izrablja zlosrečen človek v greh; posreči se mu. A ti, mili Janko, nisi šel po grešni poti, kaj še. Peljal si se, da si povabiš gostov, ki se povesele s teboj 16. avgusta, pa kaj se je zgodilo?...

Z zlomljeno nogo, s strtimi upi legel si je na posteljo, ki je več nisi zapustil živ. V svoji bolezní pisal mi je osemkrat, tudi jaz njemu. »Grozne bolečine občutim. Ko bi se

tebi kaj takega pripetilo, bi bila moja žalost nepopisna. Piši mi še kaj, ljubi Lojze, da ne bom čisto osamljen.« To je rad ponavljal v svojih pismih. Zadnjo razglednico sem že komaj razbral. Le da ga nisem obiskal, tovariša, prijatelja pa trpina, njega, ki me je ljubil do konca, njega, ki si me je tako želel, o to me boli, boli močno. Obiskoval sem zdrave, le tega bolnega tovariša ne. Zato le obsojajte me! Tudi jaz sam sebe strogo obsojam! Ne, mislil sem ga obiskati, pa odložil sem to še le na zadnji teden, ko je bilo že prepozno.

Umril je g. Skerbec, umrl primicijant. Ni umrl starček, ki si že sam želi smrti, ni umrl dijak, ne bogoslovec, tudi ne duhovnik, ki mašuje že leta in desetletja, ne... umrl je mlad duhovnik, predno je zapel prvo sv. mašo. Ni to bol, ki mora stresti vsako človeško srce? Ni to najhujša tragika mladega nadebudnega življenja?

Prepeljali smo ga domov. Pametna naredba je bila to, bila bi gotovo tudi vroča želja pokojnega. Na domačem groblju tako lahko zamolimo očenaš za svoje rajne. Da sem ga spremljal iz kolodvora na dom, mi je zamalo utešilo mojo srčno bolelost in djal sem: prijatelja do groba. Odprli smo pokrov in skozi steklo smo zazrli blede, upalo lice. Koliko solz je močilo to steklo! Duhovnik sem in druge bi moral tolažiti, pa kaj si morem. Bog mi je dal mehko, premnogokrat premehko srce iz zakaj bi zadrževal solze, kadar treba ni. Po pokojnem sem lahko zaplakal.

Pripeljali smo ga v cerkev, primicijantamrliča. Cerkevni govor bil je ginljiv in duhovit. Le nekaj naj donesem iz njega: »V krščanski žalosti zbrani! Pokojni ni zapel prve svete maše? O poje jo, poje. Če je v čistilnem ognju, kliče po vsak dan povečkrat: moj greh, moj greh, preveliki greh.« Za tem zaprosi Gospoda z milim glasom: Kyrie eleison — usmili se me, Gospod, usmili se me! Če je pa že v nadzvezdišču, prosi za svojo mamico, brate in sestre: usmili se njih, o Gospod! Glorijo poje Trojedinemu. Nas zemljane opominja: kvišku srca! Kruha in vina mu ni treba spreminjati v večvečenega Boga, on Ga že gleda in vživa, kakoršen je.«

Zagreblí so mi prvega tovariša, prijatelja, ki me je tako ljubil, in jaz naj bi zrl ta pokop kakor nem kip?...

V soboto popoldne je bilo, in moral sem hiteti na vlak. Duhovnik mora iti in se ločiti, kadar ga kliče sobotni popoldanski zvon, mu je ljubo ali neljubo. Sedel sem sam v kupeju, in prav mi je bilo. Zahvalil sem Boga zato. Nemoten se človek lahko zamisli v marsikaj. Zamislil sem se i jaz. Očitati sem začel smrti. Zakaj vendar ne pride vselej pri vratih kakor pošten človek, ki pregleda in razsodi vso hišo; zakaj se smrt ukrade včasih skozi okno ter pograbi, kar ji pride ravno v roko, zakaj primicijanta. Zakaj pa ne pride peš, čemu prijezdi ter siloma pahne v grob duhovnika, predno okusi to svoje največje veselje v življenju. — Posegel sem malo v prošlost in razobesil sem si v duhu svoje stenske slike. Vse mi je oskrbel on. Kupil mi je med drugimi veliko sliko Srca Jezusovega kot spomin na svojo primicijo. Priskrbel mi je krasne okvirje za Leona, Slomška, Prešerna, za fotografije. In kako se mu je mudilo, da mi oskrbi te spomine, kakor bi vedel zakaj. — Začel sem risati. Risar nisem bil nikoli, zato tudi križi in grobovi, ki sem jih začrtaval na papirčku, niso bogvekaj. Sem pač delal grob, Jankotu, kakor sem ga videl predpoldne, pa še nekemu. — Res čuden sem postajal. Nakrat bi rad bil kamnosek. Izsekal bi pokojnemu nagrobni kamen, kakor bi ugajal meni; seveda bil bi lep, visok. Čudne in malo drzne želje to, pa meni se ne zde. Le v tem se nisem mogel zjediniti, kako bi naj ta od mene napravljen grob in spomenik govorila glasno, da tam na podsredskem pokopališču počiva truplo trpina, mučenika. Zemlja zdela se mi je zanj pač vedno pretežka, nagrobni spomenik vse premalo izrazit. Čuvstva so mi

prikipela do viška, pa ker so se začela krhati ob čeri neizvršljivosti, sem tem močneje zaplakal.

Doma ovil sem si slike, ki jih imam od njega, z mrtvaškim trakom. Sam sedim v sobi in jih gledam, pa jokam. O te slike... Prebiram njegove razglednice in pisma in jih še bom, še dostikrat. Opominov imam dovolj, da se te spominjam, dragi Janko. Ko pa ti ne boš potreboval več mojih spominov, spomni se ti pred sedežem božjim mene, da se enkrat snideva! Truplo naj se ti pa spočije, saj si je zaslužilo počitka! A. Z.

Vojnik. (K a n o n a d a.) Tudi z navadnimi »ničlami« se nekaj doseže! — Tako so pisali narodnjaki »pravega navdušenja« »Domovini« št. 5 t. l. Da Vojnik vendar enkrat že vzdramijo — dosedaj je menda spal — napravili so si bezgove topove in izvršili nanj velikansko pretresljivo kanonado, kakoršne Vojnik se ni doživel.

Najprej močno bombardirajo občinsko volitev. In da svoje topove iz »povegranega« bezga prav nastavijo, pogledali so v »velike egiptovske sanjske bukve« in so našli, da vsa volilna borba, vse groznje, vsi trdni sklepi nasproti nemčurjem, vse njihovo početje je bila prava komedija. Tužna mati Slavija! — Vsi smo smatrali in še smatramo volilne borbe za resno zadevo, a zdaj so nas vzdramili njihovi topovi in naznanili, da je to komedija.

Druga kanonada velja podružnici družbe sv. Cirila in Metoda. Do dne 7. sept. 1902 je bila na pol mrtva. A kot na pol mrtvo je niso položili na milost in nemilost v grob, ampak so jo zopet oživili na veselici dne 7. sept. 1902. Ta veselica je izvrstno izpadla. Prirejene tri igre je ljudstvo frenetično pozdravljalo. Tako so vedeli poročati »Domovini« št. 69, 73 in 75 l. 1902. Vsi smo bili po teh poročilih prepričani in smo iz njih sklepali, da je bil gotovo prav zadovoljen tudi novoizvoljeni blagajnik. In sedaj so pisali »Domovini« in so povedali resnico, da po preteklem poldrugem letu niso poslali že pet let nikakega prispevka družbi sv. Cirila in Metoda. Blagajnikovo poročilo o dohodkih se tedaj glasi: »Nič!« In stroški? — Tretja pretresljiva in uničujoča kanonada se je radikalno izvršila na »bralno društvo«. Pri ustanovitvi je zadostovalo krajevnim potrebam; zato je bilo ustanovljeno. In je zadostovalo vedno, dokler je bilanca kazala globoko pod ničlo. In sedaj se je obsodilo samo! Tako poročajo, vzrokov ne navedejo. Morda zato, ker kaže sedaj bilanca visoko nad ničlo? Da, da! Je že tako. Nad ničlo se nekaj opravi, pod ničlo pa ne!

Četrta kanonada pa je nezaslišano pordila na tla vse može, ki so že osiveli v narodnem boju in gladili pot poznejšemu delovanju. Samo eno milost so jim še pustili, da smejo — dasi so poklicani — narodnjake »pravega navdušenja« podpirati. Kako so »nobli!« Vsa njihova krivda je ta, da ljudstva ne poznajo, tako so povedali. Zato pa jim bode 7. februarja t. l. društvo »pravega navdušenja« v igri »Županova Micka« jasno dokazalo, kako morajo ljudstvo poznati. Tam se bode zrealilo vse vojniško ljudstvo. Kako bomo pa potem ljudstvo spoznali, bomo pa že poročali.

Sicer pa takim poročevalcem svetujemo, naj poročajo našim slovenskim listom samo nepristransko resnico, da ne spravljajo naše cenjene gg. urednike v zadrego.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Volitve v okrajni zastop mariborski. Včeraj so se začele volitve v okrajni zastop mariborski. Zmagala je meščanska stranka. Izvoljeni so »kmetje«: dohtar Jan. Šmiderer, dohtar Fr. Kornfeld, viter Rozmanit, poštar Bothe iz Rač, krčmar